

„Mit tegyünk, mert ez az ember sok jelt cselekszik?” A jelek hatására a zsidók közül egyre többen követik, hisznek benne. Ugyanakkor a „hit őrei” egyre izgatottabbakká válnak, és a hatalomféltésük elviselhetetlenné válik. Kaifás „prófeciára” hivatkozva kimondja, „Hasznosabb, ha egy ember hal meg a népért, mintsem, hogy az egész nemzet elveszen”. Elhatározzák, hogy Jézus életére törnek. Jézust ezt követően kerüli a nyilvánosság. A pászka ünnepre azonban – életét kockáztatva – felmegy Jeruzsálembe.

Megszoktuk-e már, hogy bármit mondunk, cselekszünk, különféleképpen hat a környezetünkben lévőkre? Hogyan tudjuk ezt kezelni, orvosolni? Hol keressük a megoldást? Elsősorban önmagunkban, vagy környezetünkben?

Jézust követő életünkben vannak-e olyan cselekedeteink, amelyek megosztják környezetünket? Mit teszünk ilyenkor? Csak a „lelkiismeretünkre” hallgatunk, nem törődünk a környezet véleményével, vagy mérlegelünk is?

Szeretetéletünk cselekedeteinek következményeit merjük-e – ha kell, akár életünket is kockáztatva – vállalni?

Bóta Tibor, Budapest
